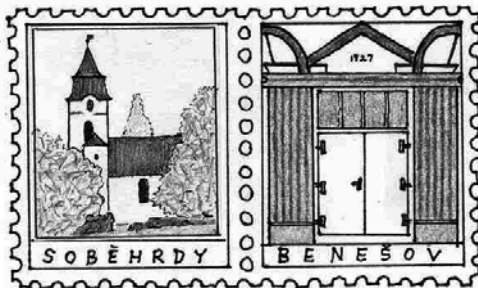

ČÍSLO 80 (3/2014)

ŘÍJEN 2014

Věstník evangelických
sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

PODZIMNÍ ÚVODNÍK

✂ ✂ ✂

K čemu také inspiruje houbaření

K jedné z nejpříjemnějších činností na sborové dovolené patří sbírání hub. Nejenže se dá provozovat za každého počasí. Když je parno, v lese se ochladíte, kdežto když vás vytrvalý déšť drží v chalupě, nazujete holínky a vydáte se tamtéž. Houbaření především přináší překvapení, soustředí pozornost na to podstatné, tříbí paměť a nutí člověka, aby teoretické znalosti aplikoval vždy v novém prostředí (neboť nevypadají houby na Krásné hoře stejně jako pod Křešněm). Aspoň občas prý houbaří 7 milionů Čechů, přičemž tato činnost patří ke zdejším specifickým.

Ve škole se to neučí, v televizi vidíte leda černou kroniku, když se někdo otráví (nebo naopak narazí na superúlovek)... Jak se tedy houbařská vášeň udržuje?

Chuť vydat se do lesa, popocházet sem tam s očima upřenýma k zemi a především schopnost rozeznat dobrou houbu od prašivky či životu nebezpečné muchomůrky bílé se předává z otců na syny, z generace na generaci. Nejde to jinak, než že rodiče a prarodiče berou od útlého mládí své potomky sebou a učí je houby hledat, poznávat, radovat se z úlovku, pamatovat si tvar i možná naleziště, vnímat jejich krásu, nekopat do těch, co neznáme (protože to zdaleka nemusí být prašivka) a většinou i doma chutně připravit.

„Co jsme slýchali a poznali, co nám otcové vyjmenovávali, čeho se ruce naše dotýkaly, nebudeme tajit synům, aby si to osvojila i

další pokolení,“ říká žalmista i apoštol. A jakkoli ta slova sedí na to, jak se ve zdejších krajích předává houbařské umění, týkají se něčeho jiného.

Žalmistova písnička (Žalm 78) zpívá o předávání příběhů o předivných činech Hospodinových. K nim patří na prvním místě jednoznačně příběhy o vyvedení z otroctví, cestě pouští a daru zaslíbené země. A my k tomu s apoštolem jedním dechem dodejme: příběhy evangelia jako vypravování o předivném Kristu, Mesiáši a vykupiteli Ježíši.

Nicméně, houbařské zkušenosti nám mohou jako nečekané podobenství osvětlit, jak důležité je právě ono vypravování a předávání zkušeností DALŠÍM POKOLENÍM.

Víra a život víry se nerodí tak, že si člověk rozklikne internet a něco ho uchvátí – na chvíli, než ten zážitek přebije něco na chvíli zajímavějšího. Tak, jako se v Čechách daří houbaření díky tomu, že si otcové pravidelně udělají čas a berou své děti do lesa, tak se zvěsti o Božím vysvobození a nasměrování života na cestu víry daří opravdu dobře tam, kde otcové a matky, dědové a báby berou své potomky (nebo přátele) do světa biblických příběhů. Berem ty své (děti, vnuky, přátele) do krajiny plné tajuplných příběhů, skrytých významů, rozmanitých překvapení. A postupně jim ten zprvu neznámý, ba cizí svět otevíráme: svým nadšením, svou vášní, svou vytrvalostí, svými znalostmi. Tuhle vlastní odpovědnost nemůžeme ve vztahu k budoucím pokolením přeskočit, a bibličtí svědci to dobře vědí.

A přírěr k houbaření může této odpovědnosti dát šřávu a radost, aby to přestala být nesrozumitelná povinnost nebo úkol, před nímž bezradně či alibisticky utíkáme s tím, že si to děti přeberou samy. Nepřeberou. A nechat to jen na nich je stejně nerozumné, jako vypustit děti do lesa v sezóně, kdy rostou hlavně hořčáky nebo muchomůrky, co vypadají jak žampiony z reklamy.

Předávání tajemství a bohatství příběhů víry a houbařských zkušeností má tedy ledasco společného. Mají společnou chuť vydat se spolu s dětmi do krásného a tajuplného kraje a tam se nechávat překvapit a obdarovávat, třebas znovu i na známých místech. Obě ty činnosti lze provozovat, když je příjemný čas, ale zrovna tak, když panuje nečas (jakože z bolševického nečasu máme pozoruhodný úlovek těch, kteří milovali příběhy Písma a usilovali je předat, totiž Ekumenický překlad bible). Obojí nutí k vytrvalé pozornosti, soustředění a k tomu, aby předávající své teoretické i mnohokrát prověřené znalosti aplikoval vždy v novém prostředí. Neboť ani církve ani ty lesy nejsou, co bejvávaly za (našeho) mlada.

A sami otcové přitom nejednou zjistí, že radost dětí a vnuků jim samotným vrací radost i ze stokrát vyposlechnutého příběhu a nalezeného úlovku, nebo jejich zvědavost otevře oči pro význam, který nám doposud zůstával skrytý. Přeji tedy vám i sobě, ať radost houbařská znovu inspiruje naši odpovědnost křesťanskou.

Tomáš Trusina

KÁZÁNÍ

Skutky 14, 21-28

Nedávno jsme ze Skutků apoštolských četli příběh o tom, jak Pavel s Barnabášem uzdravili ochrnutého člověka v Lystře, jak ten člověk vyskočil a začal chodit. Místo, aby tamní obyvatelé Lystry chválili Boha, tak udělali bohy z Pavla a Barnabáše. Pavel se jim to snažil rozmluvit, ale ukázalo se, že ač ti lidé provolávají Pavla za boha, nejsou ochotni naslouchat. A tak se dav obrátil proti apoštolům a začali Pavla kamenovat. Přesto i v těch místech se k Bohu obrátilo několik lidí, vzniklo tam malé společenství křesťanů.

Pavel odešel dál, do Derbe. Všude se našli lidé, kteří uvěřili evangeliu a vznikaly tak církve – nová společenství, nové sbory.

A potom se apoštolé vraceli. Vraceli se přes všechna ta místa, kde předtím byli. Už tam nečinili zázraky, neprobíhalo žádné soupeření s místními bohy. Sbory už žily podobným životem uprostřed dní i všedních výzev, jako žijeme my. Z toho dnešního oddílu je patrná stále se opakující výzva k trpělivosti. Jednotlivá společenství začínají totiž žít samostatným, všedním životem. Podobně jako třeba naše společenství v Soběhrdech.

Apoštolové posilovali učedníky, povzbuzovali je, aby vytrvali ve víře, ustanovovali staršovstva, svěřovali učedníky Pánu.

Shodou okolností jsme při rodinných bohoslužbách vzpomněli jeden dávný příběh, který také z jiné strany popisuje podobnou zkušenost. Na začátku jsou chvíle plné napětí, někdy vytržení, chvíle zamilovanosti, ale časem přijde potřeba trpělivosti... Byl o nalezení svitku tóry v čase, kdy už lidé zapomínali na Pána Boha. Zdálo se jim, že mocné činy, které se v Bibli popisují, jsou jen dávná minulost, jsou to jen pohádky. Moudrý král Jóšijáš však poznal, že Boží slovo je mocné i v době, která je vzdálená dávné době vyjítí z Egypta. A tak se rozhodl Božím slovem řídit a zachránil tak

sebe i svůj lid od zničující porážky.

I dnes čteme o tom, že Pavel připravoval církve v jednotlivých městech na život v dlouhém období. K životu víry také patří trpělivost a běžné životní situace, ne jen doba boje. První křesťané zjišťovali, že život církve, život podle evangelia může být během na dlouhou trať a navíc to nemusí být vždy ani příjemné.

Skutky apoštolské 14:22 (kral.) *Potvrzující duši učedníků, a napomínající jich, aby trvali u víře, a pravíce, že musíme skrze mnohá soužení vjíti do království Božího.*

Pavel je neposiloval slovy, která by jim nalhávala, že když přijali Krista za svého Pána, bude se jim dařit v životě snadněji. Opět narážíme na tuto zvláštnost a provokaci. Říká jim: založili jste tady sbor a od nynějška budete muset překonat mnohá utrpení, než vejдете do Božího království. Apoštol lidem neříká: od teď bude vše perfektně fungovat a vy budete vypadat – jak to vidáme na některých obrázcích: šťastná smějící se rodina naproti modrému nebi.

Apoštolové různými slovy nové učedníky posilovali (v kral: *Potvrzující duši učedníků, a napomínající jich*). Oni se je snažili utvrzovat v díle Pána Boha. Vypravovali jim příběhy ze Starého zákona o vysvobození, vyučovali je v díle záchrany. Ti lidé měli být natolik vyučeni a utvrzeni, že překonají i časová období, kdy se zdánlivě nic neděje a kdy je třeba vytrvat v životě evangelia a svědčit o Kristu před tímto světem. Podobně jako dnes.

To apoštolské utvrzování (zpevnění) se řecky řekne (EPISTÉRIDZÓ) latinsky – CONFIRMARE. Jak si to představit? Co to je vlastně původně to upevňování – konfirmace – ve víře? Toto utvrzení se děje vždy, když přijdeme na bohoslužby, na biblickou hodinu, do společenství – prostě všude tam, kde zaznívá evangelium.

Proto si také společně čteme ze Skutků, abychom byli upevnění ve víře, že naše konání má smysl, že takhle žili před námi učedníci Kristovi a takhle smíme žít v naději i my. Jsme zde, protože se cosi začalo odvíjet díky Kristu před více než dvěma tisíci lety.

Apoštolové sice neslibují učedníkům bezstarostný život, ale upevňují je (konfirmují) v důvěře v Boží věrnost. I když se vám bude dařit špatně a i když se bude zdát, že je to běh na příliš dlouhou trať, i když se bude zdát, že to naše činění nemá smysl uprostřed tohoto světa – vězte, že Bůh je věrný a své dílo neopouští. To je apoštolská konfirmace – apoštolské upevnění ve víře.

Protože apoštolové tušili, že život jednotlivých sborů může být během na dlouhou trať, dovolili si zakládat zárodky církevních in-

stitucí. Z dnešního oddílu se dozvídáme, že Pavel s Barnabášem ustanovili v každém sboru staršovstvo – a to volbou. (CHEIROTONEO) (kral): *A zřídívše jim, podle daných hlasů.* V řeckém textu je výslovně – zvolili – ustanovili hlasováním. Latinsky – ordinovali.

Když ve sboru hlasujeme, nejde tedy o nějakou hru na demokracii. Všechny naše volby v církvi mají opodstatnění už v prvotní církvi. Staršovstvo vzniklo jako apoštolské ustanovení, které má za úkol naši víru utvrzovat, udržovat – konfirmovat – abychom se nerozběhli chaoticky do všech stran a neskončili jako ovce bez pastýře. Sbor nemá být davem, kde jedni druhé překřikují, nemá být ani slepě poslušnou skupinou, kde se moci ujme ten nejvýmluvnější nebo nejschopnější jedinec. Sbor má být veden více lidmi – těmi, které lze v jejich postavení kontrolovat, které lze i odvolat – tím, že je příště nezvolíme.

Z dnešního příběhu se také dozvídáme o modlitbě a postu. V modlitbách a postech svěřili učedníky Pánu. Půst, to je vědomí, že nezáleží na tom, čím sami sebe nasytíme, ale jak jsme schopni očekávat na dary a sycení od Hospodina.

Nakonec se dozvídáme, že apoštolové (kral): *poručili je Pánu, v kteréhož jsou uvěřili.* Doslova: ponechali je napospas Pánu, jemuž uvěřili. Pavel a Barnabáš netrvají na tom, že oni sami museli být v těch sborech přítomni. Že by to bez nich nešlo. Apoštolové se vrátili do Antiochie v Sýrii, kde o všem vypravovali.

Pavel prostě přijímal od Pána a taky to odevzdával – jak to známe z uvedení do svaté večeře Páně. Co jsem přijal, to také odevzdávám... Pavel přijímá od Pána evangelium, zvěst o ukřižovaném a vzkříšeném mesiáši – a také ho lidem předává – odevzdává.

Možná se to zdá divné, apoštol jde, zakládá sbory a nechává je jakoby napospas osudu. V tom činění je ale skrytá zvláštní síla a naděje. Apoštol totiž věří, že tato zvěst je mocnou silou, která ty lidi dál povede. A proto si může dovolit z těch založených sborů odejít – a nechat je, ať sami krácejí po cestě vstříc Božímu království, dokud Vzkříšený sám nepřijde.

A tak jsme na tom i my tady v Soběhrdech. Evangelium vzkříšeného Pána zve k důvěře, že i s minimální lidskou výbavou, bez předchozí připravenosti se na tu vysilující pouť skrze časy můžeme vydat. Bible nám dosvědčuje, že evangelium dodá síly klesajícím nohám – přivede na cestě spolehlivě k pramenům občerstvení a dokonce nás povzbudí a postaví na nohy.

Petr Turecký

Služby Boží a liturgie, tradice a překvapení

Někdy před šesti lety jsme v benešovském sboru přivítali profesora liturgiky z Luterského bohosloveckého semináře ve Filadelfii spolu s jeho žáky. Poslali je k nám z Prahy, aby na místě viděli spíše tradiční českobratrské pojetí bohoslužeb. Přijeli ovšem ve všední den, o to víc bylo času k rozhovoru.

Když ho se mnou jejich profesor vedl, překvapilo mne, že se neptal na nějaká teoretická liturgická východiska, jakou agendu užívám apod. Nejdřív se vyptával na příběh našeho sboru – a jak se jeho konkrétní osudy (měli jsme tehdy necelých 10 let po obnově sborového života) promítají do našeho pojetí bohoslužeb.

Vyložil jsem mu, o čem vlastně dodnes průběžně hovoříme na staršovstvu – jak hledáme pro sbor s narušenou kontinuitou a velice rozmanitým osazenstvem, nesoustředěným na jednom místě, způsob, jak spojovat „staré i nové“. Jak spojovat děti a dospělé, pravidelné návštěvníky bohoslužeb s občasnými příchozími, místní a vzdálené. A také jak musíme propojovat tradiční i nové formy zbožnosti, toho, co lidé čekají od bohoslužeb, na jaké písně či modlitební způsoby jsou zvyklí... Ilustroval jsem to tehdy na dvou příkladech – na způsobu křtu a pozdravu pokoje. Křtíme ze staré, „tradiční“ křtitelnice, která nás propojuje s předchozími generacemi sboru. Vodu však nelijeme „z konvičky“, ale rukou, která vodu nabírá a vylévá. Tak, aby křest nebyl jen „opatrně symbolický“, a gestem, které některým může aspoň trochu připomenut jejich křest někde v rybníku či bazénu. Pozdrav pokoje zas u nás mnohé překvapí tím, že se zdraví skoro každý s každým. Má to svůj spontánní počátek v době, kdy sbor znovuustavovali lidé do té doby odlišní – svou zbožností, věkem, teologickými důrazy. Dávali si tak najevo, že „v Kristu“ jsou vzájemné rozdíly překonávány a že jeden druhého přijímají a berou vážně. Dnes, po 15 letech, už je z toho pěkná tradice, která oslovuje i nově příchozí.

Pan profesor byl tehdy nadšen, já zas měl pocit, jako bych uspěl u zkoušky z liturgiky, tedy nauky o bohoslužebných pořádcích.

Vzpomněl jsem si na to setkání, když jsem teď znovu pročetl články o liturgických novotách: kritický z pera sestry Bublové (Sobr 1/13) a obhajující od bratra Váši (2/14). Jsem za ně vděčný, protože je vždycky lepší, když o bohoslužbách, jejich proměně či ustálenosti spolu hovoří členové sboru, než když něco nařizují faráři, kteří navíc slepě nařizují to, co se naučili či vyčetli. Došlo mi přitom, co mi v obou člancích chybí, totiž zasazení přemýšlení do rámce vlastního

sboru, jeho zápasů, potřeb, lidí. Ten americký profesor přišel z liturgicky nepochybně vyspělé církve, navazující navíc na reformační tradice (jejich bohoslužebnou knihou je radost listovat). Přesto ho nejdřív ze všeho zajímala nikoli teoretická východiska, ale konkrétní místní situace.

Když přemýšlíme o tom, co se nám na bohoslužbách líbí a co ne, čím je prohloubit či obohatit, odvolávají se zastánci neměnnosti na to, „že to tak vždycky bejvalo“, kdežto zastánci změn, že takhle se to má upravit, protože je to tak v jiném sboru nebo v nějakém bohoslužebném předpisu. (Mimochodem, když projdete různé reformované, tedy kalvínské bohoslužebné předpisy a pořádky, zjistíte, že bývají daleko „bohatější“, než obvyklý pořad českobratrských bohoslužeb, jak pokud jde o modlitby, tak pokud jde například o užívání antependií, tedy přehozů s barvami období církevního roku.)

Ale měli bychom daleko víc přemýšlet o svém konkrétním společenství. Odkud a kam se ubírá, jak se proměňuje, co lidem brání prožívat hlouběji naše shromáždění, co je spojuje a co zas vzájemně vzdaluje. A samozřejmě, co je vlastně středem a účelem bohoslužeb, a jak souvisejí s naším ostatním životem.

Máme velikou výhodu, že nemusíme stavět na zelené louce. Spíš jsme jako ten zákoník, který, když se stal učedníkem království Božího, vynáší ze svého pokladu staré i nové. Máme k dispozici veliký poklad – zvěst Písma, která sama odráží chrámové, synagogální i různé raně křesťanské bohoslužebné pořádky, včetně písní a modliteb (srovnejte si jen, kolik verzí modlitby Páně najdete, přičemž v originále jich je nejmíň třikrát tolik). Můžeme – ve světle biblických a reformačních důrazů – procházet tradicí staré i nové církve a nacházet nejrůznější skvosty. Můžeme stále znovu otevírat hned tři zpěvníky, objevovat, kolik generací před námi ty písně zpívalo, a o to víc vnímat jejich hloubku (stačí zavazit okem o letopočet vzniku). A můžeme zpívat písně nové (třebas ze Svítá) a zjišťovat, že leckteré objevné souvislosti (třebas mezi starozákonními a novozákonními velikonocemi) se málokde tak dobře podařilo vyjádřit (K svobodě je dlouhé putování, Vítězi k počtě zpívejme). To vše nás řadí do zástupu svědků, kteří radostně oslavují Boží vysvoboditelské činy, s bázní se nechávají konfrontovat s Hospodinovou svatostí (EZ 166), a zmocňovat k novým, aktuálním zápasům o věrnost pravdě evangelia.

Zároveň můžeme zkoumat různé způsoby, jak účastníky shromáždění aktivněji zapojit do bohoslužebného dění, jak vyjádřit svou víru i radost, že „dál kdo chce vejít vzácný host, místa je dost i pro hříšníky“, jak vyslovit svou vždy novou vděčnost za evangelium o Boží milosti. A tady mohou dobře posloužit postřehy účastníků bohoslužeb, různé způsoby modliteb, ale i takové detaily, jako je zapojení křtitelnice, gesta při ustanovení večeře Páně (všímáte si, kdy a co váš kazatel dělá při večeři Páně s chlebem?) pozvání k přijímání chleba a vína či rozsvícená svíčka nebo textilie na stole Páně.

Při tom všem ovšem nemysleme sami na sebe, na to, abych se já mohl zklidnit, ponořit hlouběji do bohoslužebného dění, intenzivněji prožívat Boží blízkost. Tak jako neříkáme „Otče můj“, ale „Otče náš“, i o všech částech bohoslužeb platí, že nejsou jen či především pro mne, ale pro všechny přítomné. Bohoslužby nejsou suprmárketem, kde si každý v nějakém regálu přijde na to své – aspoň na chvíli.

Kdysi při jednom semináři nám jeden reformovaný Holanďan vykládal, že pořad římskokatolické mše je vystavěn, „jako bychom šli k Pánu Bohu na návštěvu.“ V předsíni se očistíme a vyznáme své viny, dále posloucháme hlasy jednotlivých domácích – Starého zákona, epištol, evangelií a jejich poselství a nakonec jsme pozváni k hostině, tedy přijímání. Tento průběh bohoslužeb je opravdu vystavěn tak, že „pomáhá uklidnit se, otevřít svou mysl, srdce a duši Bohu, umožnit člověku dostat se do stavu, kdy je schopen vnímat duchovní prožitky,“ jak trefně napsal br. Váša. Nemysleme si přitom, že nemají svou oporu v různých důrazech Písma. Zjednodušeně řečeno, navazují především na „chrámovou tradici“.

Evangelickými bohoslužbami by ale měl proznívat či prosvítat ještě jiný, po mém soudu podstatnější důraz: totiž že dřív, než my se rozhodneme zajít na návštěvu k Pánu Bohu, on sám už je tady. Překvapuje nás svou blízkostí, když my ho (ještě vůbec) nečekali. To základní (bohoslužebné a životní) setkání nevytváříme my (svými stále znovu obměňovanými či naopak poněkud bezmyšlenkovitě dodržovanými bohoslužebnými formami) – to vytváří a tím překvapuje Bůh sám. Mojžíš šel pást ovce, vydal se na šichtu – a na Orebu mu uprostřed pracovní doby udělal Hospodin bohoslužby – když ho překvapil svou svatou blízkostí a evangeliem, že „slyší úpění zotročených – sestoupil – a vysvobodí je“. Pak se ty služby Boží opakovaly podle Hospodinova zaslíbení na Sinaji, odkud ovšem zúčastnění vyrazili dál. Pastýři u Betléma byli taky na šichtě, a když jim rytířstvo nebeské udělalo bohoslužby s vánočním evangeliem, „báli se bázní velikou“, protože je něco takového ani ve snu nenapadlo. Podobně se to stalo ženám u Ježíšova hrobu, a když se ti, kdo byli zasaženi a osloveni při těchhle naprosto nečekaných bohoslužbách z jitra prvního dne po „správném liturgickém dnu“, tj. sobotě, rozběhli do Galileje, na nebohoslužebně „světská“ místa, kam předchozí zvěstování ukázalo, potkali tam na hoře živého Krista. A bylo u něj místo i pro ty, kdo pochybovali.

Proto se mi vždy znova vzpříčí v ústech slovo „bohoslužba“ nebo liturgie, které tvrdí, že při svých shromážděních sloužíme my Bohu (a máme skrze svou liturgii tak nějak zmáknuto, jak si navodit a zajistit jeho blízkost). Vždyť když se to nedělní či jiné shromáždění podaří, bylo to hlavně díky tomu, že nás svou blízkostí překvapil a zasáhl Hospodin či živý Kristus sám. A to je vskutku čirá milost, nezasloužený – a nevynutitelný dar, který bezpochyby účinně působí i v situacích a místech docela všedních. Dar, který si obvykle sám, svou vahou vynutí, abychom ho brali vážně a radovali se z něj. Jen když my se té blízkosti vskutku otevřeme. A na to nemají grif ani tzv. „tradiční“, ani liturgové. *Tomáš Trusina*

➤ **Rozhovor s Miladou Peškovou, bývalou členkou staršovstva sboru ve Zruči n. S.**

Motto:

Ježíš si je zavolal k sobě a řekl: *Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží.*

Na jaře vám bylo 87 let. Jak je to dlouho, co jste se přistěhovali?

Přistěhovala jsem se v roce 1957. Manžel tu byl o rok dříve, děti tu začali chodit do školy ve Štěpánově.

Odkud pocházíte a jak jste přišla k víře?

Pocházím z Vysočiny od Pelhřimova, z krajiny pod Křemešníkem. Tam jsem vychodila reálné gymnázium. Mí rodiče byli evangelíci. Maminka pocházela ze Sázavy, tatínek z Pelhřimovska.

Do jakého sboru jste chodili?

Bydleli jsme ve Vokově u Pelhřimova. Patřili jsme pod moravečský sbor (i když je to daleko), blíže jsou Strměchy. Strměchy tehdy byly samostatným sborem a měly kazatelskou stanici v Pelhřimově. O svátcích jsme se vypravovali do Moravče. Vlastně nevím, proč jsme byli pod Moravčí. Snad to bylo pro to, že část mé rodiny patřila pod Moraveč. Tatínkova maminka pocházela z Litohoště, což je blízko Moravče. Byla jsem tam i konfirmovaná.

Čím bylo pro vás chození do kostela důležité?

Jako děti jsme nikdy neodmlouvali, chodili jsme rádi do kostela. Když jsme nešli, maminka nám četla z Bible, konali jsme domácí pobožnost. Do kostela se chodilo 4,5 km, tak jsme se ne vždy do kostela dostali. Zejména v zimě.

Jak vypadala domácí pobožnost?

Seděli jsme kolem stolu (byli jsme 4 děti) nebo kde bylo místo. Rodiče

měli hospodářství, měli jsme čeledína – také evangelíka – zúčastňoval se pobožnosti s námi. Někdo z rodičů se pomodlil, po úvodní modlitbě jsme zpívali. My děti jsme se modlili nakonec Modlitbu Páně.

Vybavíte si, jakou písničkou jste měli oblíbenou?

Důvěřuj se v Pána, Má víra pohlíží, Pán Bůh je síla má.

Po písni následovalo čtení z Bible... Byl k tomu nějaký výklad?

Ne, četli jsme z Bible. Biblické texty vždy vybírala maminka.

Jak jste prožívala víru za války a po válce?

Nezažila jsem díky Bohu nějaký útlak ze strany úřadů ani sousedů. Chodila jsem do reálného gymnázia, za války školu zavřeli, zůstala jsem doma. Také proto, že jsme měli hospodářství.

Po válce jsem gymnáziium dostudovala. Po gymnáziu jsem se nehlásila na vysokou, neměla jsem odvalu. Našla jsem si zaměstnání v účtárně hospodářského družstva v Pelhřimově. Tam jsem byla až do roku 1957. Provдалa jsem se v roce 1949. Manžel dělal na státním úřadě plánovacím v Praze. Odstěhovala jsem se za ním do Prahy. Tam jsme chodili ke Klimentu (za faráře br. Šoltésze), byli jsme členové sboru. Naše děti měly křest u Klimenta.

Zažila jste nějaký útlak kvůli své víře?

V mé práci – ještě v Pelhřimově, v Hospodářském družstvu, to bylo dokonce tak, že jsme mohli jít na bohoslužby i na Velký pátek. Byli jsme propuštěni dřív z práce. Kolegyně šly na katolickou mši, já na naše bohoslužby. Sama jsem se divila, že jsme mohli mít bohoslužby ve škole (dívčí škola měšťanská – ředitel byl evangelík – jeho rodina také chodila pravidelně na bohoslužby).

Proč jste z Prahy odešli do Štěpánova?

Z pracovních důvodů manžela. Je také pravda, že v Praze byl na manžela velký tlak, aby se stal členem strany, na vesnici tento tlak ustal. Chodili jsme do sboru ve Štěpánově. Tam byl sbor Jednoty československé – dnes Církev bratrská. Působil tam bratr Kolman. Děti tam zapadly, měly rády besídky i společenství ostatních dětí. Potom jsme si pořídili motorku a začali jsme jezdit do Zruče. Dokonce i za velkých mrazů, např. na Nový rok, asi v roce 1962.

Takže motorka byla u zrodu vašeho členství ve Zruči?

Ano, manželka kazatele Kolmana nám představila zručského pana faráře bratra Kocába a od té doby jsme jezdili do Zruče. Někdy jsme zašli i do Církve bratrské.

Nezlobili se tedy na vás, že jste jim utekli?

Ne, navzájem jsme se vždy navštěvovali. Někdy jsme šli i na bohoslužby do Vlašimi, kde sloužil farář z Benešova. Mezi všemi sbory panovaly velmi přátelské vztahy.

Kde jste pracovala po přestěhování?

Ve Vlašimi, v komunálních službách. Byli jsme tady moc rádi (bytovka pro 4 rodiny je uprostřed lesa, pozn. P.T.), synovi se zde zlepšily zdravotní potíže. Byla jsem moc ráda, že jsem v přírodě. V Praze jsme bydleli v centru a tam jsem si nezvykla. Do přírody jsme chodili na Vyšehrad.

Kolik jste měli dětí?

Měli jsme 3 děti, prvně dvojčata a pak dcerku. Děti byly konfirmované už ve Zruči.

Jak probíhal sborový život v té době?

Posilovala nás i setkání s dalšími přáteli např. z kazatelských stanic. V té době byly 4 kazatelské stanice: Ledec, Světlá, Zbraslavice, Kácov. Po té, co jsme si koupili auto, jsme vozili např. na bohoslužby jednu rodinu z osady Chochol (poblíž Tichonic). Bohoslužby se v Kácově konaly v sokolovně. Bohoslužebný život byl soustředěn na neděle.

Co vás posilovalo?

Celý život jsme vlastně žili obklopeni lidmi z církve. Snad i díky tomu jsme nezažili nějaký velký útlak z venčí. Vědělo se o nás, že jsme věřící. Nacházeli jsme velikou posilu ve společenství. I když měl manžel veřejnou funkci, nikdy nezažil perzekuci kvůli svému členství v církvi. Já také ne. Zpětně si neumím vybavit nějakou nepříjemnou situaci, kdy by nám víra byla vyčítána.

Je nějaké biblické místo, které vás ve vašem životě provází?

Maminka vybírala biblické verše, které jsme se my děti učily na zpaměť. Nejvíc mi utkvěl 23 žalm. Líbí se mi evangelijní příběh o nasycení. A také mám ráda pasáž, kde Ježíš k sobě zve děti. PT

➤ Strměchy 2014 - tentokrát s Jonášem

V červenci se opět konal letní tábor benešovských, vlašimských, sedlecko-prčických a dalších sprátených dětí. Jako vždy jsme spali na evangelické faře ve Strměchách u Pelhřimova.

Tématem letošního tábora byly „Cesty proroka Jonáše“. A tak nás tento prorok provázel při bohoslužbách, táborových hrách i soutěžích. O „duchovní“ potravu se staral farář Tomáš Trusina, o „tělesnou“ kuchařky Jana a Petra. Počasí nám přálo, úrazy byly jen maličké, klíšťat také málo.

Tento již tradiční tábor byl ale přece v něčem trochu jiný. Jednak jsme měli nového vedoucího (praktikanta) Kubu Raifa. Vloni byl na táboře ještě jako „dítě“, letos jako začínající vedoucí. Myslí, že není jednoduché tento obrat zvládnout. Ale podle mého to Kuba zvládl úměrně svému věku, a pokud vydrží (což doufáme), tak se to již bude jen zlepšovat.

Další změnou bylo to, že jsme zde měli více malých dětí. Dokonce i děti předškolní. Vše zvládaly skvěle, na stýskání po domově jim nezbyl čas. Krásně se zařadily do skupin mezi mnohem starší děti. A bylo moc hezké pozorovat, jak ty starší jim pomáhají, berou na ně ohled a nezlobí se na ně, i když jim nějakou tu hru trochu „kazily“.

Tábor jsme zakončili rodinnými bohoslužbami v místním kostele. Poté se děti rozjely do svých domovů.

Chtěla bych poděkovat všem, kdo tábor připravovali, všem vedoucím, kuchařkám i rodičům, kteří nám s důvěrou své děti svěřili. A těšíme se na další setkání.

Paula Jandečková

Příběhy proroka Jonáše, jsme si je vyprávěli podle knížky nizozemského faráře Klaase A. D. Smelika. Oproti obvyklým výkladům podle biblické knihy Jonáš přidává autor na úvod ještě příběhy z II. knihy Královské, s jejichž příběhy se postava „Jonáše, syna Amítajova“ vyrovnává. Táborové příběhy nám tak pěkně navazovaly na příběhy proroka Eliši, které nás provázely na jarní a podzimní víkendovce. Smelikovu knížečku Jonáš doporučujeme i pro domácí čtení dětem, v Kalichu ji můžete objednat za pouhých 100 Kč.

➤ LOUKA V LUHU U ČÍMI A SOBĚHRDSKÉ SETKÁNÍ

Letošní tábor jsem vyhlížela s obavami. Sice jsme jej pečlivě připravovali, ale počet vedoucích a praktikantů, kteří se letos mohli tábora zúčastnit, byl proti minulým letům téměř poloviční. Bylo jasné, že nějaké hry komplikované na přípravu moc nepůjdou. Pak přišel čtvrtek večer těsně před táborem a s ním email od Vojty, že je nemocen. Zatrnulo mně. Naštěstí přišla Pája s nápadem, že by mohl vypomoci náš dlouholetý kamarád Pavel Suchan. Ochotně přislíbil pomoc na prvních pár dní. Nikdo v tu dobu netušil, že z pár dní bude celý týden.

V Čími nás vítala louka pro tentokrát velmi chladným počasím. Koupání v přehradě bylo jen pro otužilé, přesto někteří v ranním koupání místo rozcvičky vydrželi až do posledního dne. Týden začal ubíhat a mé starosti o to, jak se vše zvládne, se začaly rozplývat. Vše fungovalo, jen nějaký čas na odpočinek nebyl. Večer se naplánovalo a ráno vše fungovalo, jak mělo. Každý věděl, kde má být.

Pro letošní tábor bylo vybráno téma, jak k nám mluví Hospodin. Poznávali jsme, jak mluvil k našim předkům. A tak nás v jednotlivých dnech provázely starozákonní postavy: Abraham, Jákob, Mojžíš, Jonáš, Chana, Ester, Rút. Seznamovali jsme se s tím, že Hospodin mluví s každým, je jen na nás, zda mu chceme naslouchat. Každý den nás provázela scénka, jejíž scénář připravili bratři faráři Petr a Petr. Hlavní hry dne byly velmi pestré – po laně se překonávala přehrada, pekly se Hamanovy uši, vydali jsme se po stopách statečné Ester při noční hře, sloužili jsme u Lášana na cestě s Jákobem a mnoho dalšího. Při večerním táboráku jsme pak vyslechli děti, co se jim líbilo a co je mrzelo. Samozřejmě se vydatně zpívalo.

Závěrečné opékání buřtů v pátek přišlo nějak brzy. Byli jsme sice unavení, ale domů se nám moc nechtělo. Dokonce se od dětí často objevilo, že to bylo super, ale krátké, že by to mohlo být alespoň na dva týdny. Samozřejmě jsme byli vděční, že se jim tu líbilo.

Kuchyň a v ní naše usměvavé kuchařky nám opět skvěle vyvařovaly. Chutnalo nám moc. Moc a moc Drahušce, Věře a Vlastě děkujeme za skvělá jídla, která jsme směli konzumovat. Poděkování samozřejmě patří Daně a Samovi za poskytnutí všech prostor v Čími. Jezdíme sem moc rádi. Poděkovat chci samozřejmě všem vedoucím a praktikantům za hladký průběh celého tábora. Díky vám všem, že jste naprosto rozehnali mé obavy a připravili jste mi usměvavý týden.

Věra Hudcová

➤ **Osobní pohled na tábor v Čími anebo rovnýma nohama do toho**

V noci ze čtvrtka na pátek jsem se dozvěděl, že onemocněl praktikant Vojta a jestli bych nevypomohl. Nic víc. Netušil jsem, kde je Čím, kolik tam bude dětí a co od toho čekat. Znal jsem jenom Věru a Pavlu Hudcovy, ale to mi stačilo, byla to záruka. Jako astronom s dalekohledy jsem projel na stovky táborů, a tak jsem si říkal „praktikanta, to zvládnou“. Nastalo moje první překvapení, i když to nepřipouštím, totiž že je možné se pohybovat vyšší rychlostí, než je rychlost světla, protože jsem kromě pátečních pracovních úkolů musel také zabalit a večer už být v Čími. Připravený jako praktikant.

Začali jsme a já jsem od začátku cítil, že jsem potkal vynikající partu, kde jeden druhého nepodrazí, všichni se podpoří a vždy to bude tak, aby to bylo dobré pro děti, tedy pro účastníky tábora. Skvělá souhra vedoucích a jejich praktikantů se po celý týden doplňovala dobrou a veselou náladou a dobrými vztahy mezi dětmi i dospělými. Málokdy a málokde jsem se cítil tak dobře. Není větší odměny, než dětská slova „Neodcházej ještě, buď tu se mnou...“.

Vzpomínám si na historku, která odráží fair play na táboře v Čimi... když jsme ve hře hráli na lov lističků na území soupeře, šlo někdy skutečně o nasazení všech sil, všichni se do toho pohroužili a plně nasadili své schopnosti, především fyzické. Všemi myslím děti i dospělé. Když jsem v zatáčce uklouzl a vší rychlostí se hlavou zaryl pod kořen, přiběhla ke mně holčička ze soupeřova týmu a zeptala se „Je ti něco?“ A teprve když jsem řekl, že ne, mě jaksepatří vybila.

Souhra náhod tomu chtěla, že jsem nakonec viděl i to, co jsem plánoval oželet, totiž konjunkci planet Jupiter a Venuše. Když jsem tak viděl ten kopcovitý terén kolem, ani jsem nezkoušel najít vhodné místo. Ale nad ránem při rozbřesku jsem se na verandě

srubu probudil a přímo ze spacáku na mě ty dvě planety těsně u sebe svítily. Takže nejen, že jsem viděl, co jsem na ten týden původně plánoval, ale k tomu jsem si odvážel pocit, který stojí za to. Pocit smutku. Smutku z toho, že to končí. Asi týden mi trvalo, než to aspoň trochu přešlo. Protože jsem měl možnost poznat spoustu úžasných lidí. Těch, kteří ne- lení dát svůj čas a svůj um pro jiné. A protože jsem poznal spoustu nových kamarádů – děti od 6 do 15 let. Protože

jsem poznal tábor v Čimi, kde hlavní roli hraje slušnost, přátelství, pravda a láska, ochota pomoci druhému. Hodnoty, které má smysl sdílet.

Pavel Suchan

➤ Den pro Diakonii Vlašim 14. září 2014

Ten letošní Den pro Diakonii Vlašim jsme očekávali s napětím a možná i trochu s obavou. Předpověď počasí stejně jako počasí předchozích dnů nedávaly tušit mnoho dobrého. Obavy se ukázaly nakonec jako zbytečné a tak se účastníci sváteční dopolední bohoslužby ve Spolkovém domě ve Vlašimi i odpoledního programu na nádvoří Vlašimského Zámku obešli bez pláštěnek a deštníků.

Ti, kteří stihli dopolední bohoslužbu, byli zároveň po jejím skončení vítáni přímo v azylovém domě. Při jeho prohlídce ve zkratce poznali život jeho obyvatel a mohli porovnat změny od minulých setkání. Hosté, kteří přišli poprvé, byli překvapeni velikostí domu. Až pohled ze zahrady, od zámeckého parku, potvrdil, že v domě může najít střechu nad hlavou najednou čtyřicet lidí.

V odpoledním programu zazářili Páni ze Zvěřince. Nelítostný souboj rytířů o sličné protějšky nezastavilo ani dlážděné zámecké nádvoří a malí i velcí co chvíli tajili dech při boji muže proti muži. Souboj střídala hudba, diváky potěšilo a pohládilo vystoupení hudební skupiny Náhodná setkání.

Opodál ve stáncích s rukodělnými výrobky bylo možno koupit malý dárek pro děti i dospělé. Dostal příležitost i ten, kdo měl chuť si dárek vyrobit. A ten, kdo měl chuť na něco dobrého, bylo mu nabídnuto z dobrot mnoha chutí a vůní, podávaných s čajem nebo kávou.

Děkujeme všem, kteří přijali naše pozvání i všem, kteří jakkoliv a kdykoliv během celého roku podpořili či podpoří naši činnost a těšíme se na další setkání.

Věra Janoušková

➤ Diakonie Vlašim ► Diakonie Střední Čechy

Mnozí vědí, že sbor ČCE v Benešově je partnerským sborem Diakonie Vlašim a že hlavní službou diakonického střediska je poskytování azylového bydlení pro maminky s dětmi. Málo se ale ví o tom, že středisko čeká v roce 2015 významná proměna. Sloučí se totiž s Diakonií v Čáslavi, která slouží lidem s mentálním postižením, a Diakonií v Libici, která funguje jako domov důchodců. Nově vzniklá Diakonie Střední Čechy bude zahrnovat všechna diakonická střediska naší církve v kraji.

Impuls pro sloučení vyšel zdola, to jest od představitelů středisek, a to na základě neutěšené situace ve financování sociálních služeb. Především byl problém s dotacemi, které přerozděloval Středočeský kraj. Sloučená Diakonie Střední Čechy bude mít silnější pozici při vyjednávání, bude stabilnější z finančního hlediska a bude nabízet širší paletu sociálních služeb, které kraj zajímají a které potřebuje. Není třeba se rozepisovat i o účelnějším nakládání s pracovními úvazky zaměstnanců, jejich vyšší specializací a vyčlenění úvazku pro fundraising. Slučování středisek diakonických či obecně sociálních služeb je současným trendem a je podporován i ústředím Diakonie ČCE.

Z hlediska spolupracujícího evangelického sboru v Benešově se toho patrně příliš nezmění. Dozorčí rada střediska, kam sbor vysílá své zástupce, nemá přímý vliv na činnost střediska. Její role je pouze kontrolní a poradní. Dozorčí rada Diakonie Střední Čechy bude mít dvanáct členů a benešovský sbor do ní bude moci delegovat 3 členy a 2 náhradníky. Evangelický sbor a středisko ve Vlašimi by mělo i do budoucna klást důraz na neinstitutionalizovanou spolupráci například v oblasti duchovní péče o obyvatele střediska, v plánování společných akcí pro děti apod. Rovněž se zachová místo ve středisku pro nedělní bohoslužby naší kazatelské stanice Vlašim.

Věřme, že nová organizační struktura Diakonie v našem kraji přinese více míst pro klienty, větší šanci na jejich zapojení do plnohodnotného života a soustředěnou práci služebníků. Prostě dobré ovoce z dobrého stromu.

Jan Macháček (DR Diakonie Vlašim)

➤ Služba, která vám odlehčí

Přicházíme s článkem z řady informativních příspěvků, kterými vám chceme pomoci v komplikované rodinné situaci. Naše informace se tentokrát budou týkat odlehčovací služby terénní, kterou poskytuje obecně prospěšná společnost TŘI.

Téměř každý se v životě ocitne v situaci, kdy musí pečovat o člena rodiny, který se kvůli závažné nemoci či snížené soběstačnosti v důsledku vysokého věku nemůže sám o sebe postarat. Většina pečujících je tak postavena před problémy, které mnohdy zásadně ovlivňují jejich vlastní existenci. Může to být výkon zaměstnání nezbytný k zajištění existence vlastní i pečovaného, nebo vyčerpání, které je s péčí o nesoběstačnou osobu nevyhnutelně spojeno.

V takových situacích je možné využít právě odlehčovací službu terénní. O co se konkrétně jedná? Zkušené a léty prověřené pracovnice služby dojíždí do rodiny a pomáhají pečovat o člověka, který péči sám nezvládne, a jeho nejbližší přitom musí být v práci či jen potřebují načerpat sílu do další péče.

Paní Mrkáčková již tři roky pečuje o svou maminku, která byla ochromena mozkovou příhodou. I přes to, že se její stav pomalu zlepšuje, není schopna se o sebe postarat sama. Maminka s dcerou se mají velmi rády. „Péče o maminku je pro mne samozřejmostí. Musela jsem ale také chodit do práce, i když jen dopoledne, tři dny v týdnu. V tu dobu k nám jezdily pracovnice terénní odlehčovací služby. Moc mi pomohly a pomáhají doposud. Do práce již nechodím, ale sama bych péči vždy nezvládla,“ říká paní Mrkáčková.

To je jeden z mnoha příběhů lidí, kteří službu využívají a jsou díky ní schopni se s láskou postarat o své blízké, kteří každodenní péči a přítomnost pečující osoby potřebují.

Jak jsme již uvedli na začátku, poskytovatelem takové služby je obecně prospěšná společnost TŘI, o.p.s. Veškeré důležité informace o této službě naleznete na webových stránkách www.hospicercany.cz nebo u vedoucí sociálních služeb na telefonním čísle 731 480 350 či emailové adrese tumova@centrum-cercany.cz

PODZIMNÍ POZVÁNÍ

17.-19. ŘÍJNA VÍKENDOVÉ SETKÁNÍ DĚTÍ V SOBĚHRDECH

TÉMA

POVOLÁNÍ ABRAHAMAMA

PŘIPRAVUJE PETR TURECKÝ A PETR WAGNER

začátek v pátek 17. října v 18 hodin

konec 19. října po bohoslužbách

➤ pravidelná setkávání v Benešově od září 2014 s farářovým komentářem

---

- **Bohoslužby pro malé i veliké**

jsou příležitostí především pro rodiny s dětmi. Dětem (obvykle předškolním a potom školním) jsou určeny biblické výklady. Nemusíte se bát, když se dítě nechová ukázkově kostelově. Je tu prostor, aby děti mohly vyjádřit svůj názor, nebo i pobíhat atp. - podle jejich nátury. Tyto bohoslužby jsou zároveň příležitostí pro všechny, kdo přicházejí na bohoslužby z větší dálky. Domácí se potkají s přespolními, především z Vlašimska. (nejbližší neděle 5.10. od 10,00)

- **Služby Boží Benešov neděle od 10,00**

Pravidelné nedělní bohoslužby. Jejich osnovu bude letos a příští rok tvořit poselství proroka Jeremijáše.

- **Nedělní škola pro děti Benešov neděle od 10,00**

Každou neděli souběžně s bohoslužbami. Děti přijdou společně s rodiči a poté mají vlastní program.

- **"Mininedělka" pro batolata - neděle od 10,00 příležitostně**

V neděli příležitostně pro nejmenší z okruhu dětí přicházejících do kočárkárny

- **Služby Boží Vlašim 2.,3., 4., popřípadě 5. neděle od 8,30**

pravidelné nedělní bohoslužby. Jejich osnovu bude letos a příští rok tvořit poselství proroka Jeremijáše.

- **Biblické hodiny Benešovsko úterý 18,00**

Při biblických hodinách vykládáme konkrétní oddíly bible. Je při tom dostatek prostoru pro dotazy, vysvětlení nejasností a všechny další problémy, které může mít dnešní čtenář při setkání s textem více než dva tisíce let starým. Od září 2014 probíráme list apoštola Pavla Galatským.

- **Biblické hodiny Vlašimsko (v Diakonii) čtvrtek 18,00**
Setkání buď v Diakonii, nebo po rodinách, program stejný jako při biblických na Benešovsku.
- **Rodinná biblická Mirošovice**
Setkání rodin s malými a menšími dětmi. Zpíváme, vyprávíme - letos příběhy o Jozuovi a soudcích.
- **Setkání dětí středa 15,00**
Setkání dětí nad biblickými příběhy. Vyprávíme příběhy, malujeme, hrajeme hry. Pro děti od 1 do 5. třídy. Zveme i necírkevní zájemce. Probíhá v klubovně na faře, zájemci z řad rodičů mohou přijít okouknout, oč jde nebo posedět mezitím v kavárničce.
- **Předkonfirmační příprava starších dětí středa 16,10**
Setkání dětí nad tématy a otázkami křesťanské víry. Probíráme méně známá biblická místa, objevujeme osobněji svět víry, přibližujeme si dějiny církve. Setkání jsou zaměřena především na dospívající děti, které se připravují k přijetí křtu či ke konfirmaci. Vítání jsou ovšem i další zájemci z řad vrstevníků.
- **Zpívání dětí v Diakonii čtvrtek 17,00**
Zpívání s dětmi v Azylovém domě v Diakonii Vlašim. Připomínáme si tak, co hezkého jsme prožili, cvičíme paměť i hudební talenty a objevujeme, že některé pěkné věci lze vytvořit a zažít jen pohromadě. Dále probíráme biblické postavy podle cyklu A zástup stále přichází.
- **Kočárkárna pro rodiče s batolaty – čtvrtek dle domluvy**
Setkání maminek a miminek a batolat – na faře v Benešově nebo v rodinách jednotlivých účastnic – pro velký zájem 2-3x měsíčně. Maminky, hlase svůj zájem prosím na benesov@evangnet.cz. Díky, těší se kruh maminek s batolaty a malými dětmi.
- **Mládež – soboty podvečer dle domluvy**
Zhruba jednou měsíčně se setkávají mladí lidé z Benešovska a Soběhrd kolem společného tématu.
- **Kavárnička pro mladé i postarší - středa 15-16,30 Benešov**
Nabízíme příležitost k posezení a hovoru - "kavárničku." Vždycky ve středu od 15 do 16,30 můžete přijít na faru, potkat se s dalšími, pohovořit, zjistit, co je v Benešově či ve sboru nového, nebo si prohlédnout sborová alba, která jsme nedávno našli. Přivítá vás sestra Lomozová, která se ochotně ujala role hostitelky; asi se tu potkáte i s br. profesorem Šturcem, kterého mnozí znáte. Ve středu jezdívají někteří z vás do Benešova na úřady, když vám vybyde chvíle před odjezdem autobusu či vlaku, budete vítáni.

➤ Pravidelně v Soběhrdech

- **Nedělní bohoslužby** jsou pravidelně v 10 hodin v Soběhrdech. První neděli v měsíci je vysluhována Svatá Večeře Páně. Bohoslužby začínáme všichni společně, děti odcházejí do nedělní školy po krátkém pro ně určeném slovu, které následuje po prvním čtení. Po bohoslužbách vás všechny srdečně zveme ke kávě a rozhovoru na faru.
- **Biblická hodina v Ládvi** se koná jednou měsíčně vždy v úterý v 18,00 hod. u rodiny Kovářových. Možný odvoz po domluvě s bratrem farářem. Vždy nejbližší termín je je uveden v kalendáři na internetu sboru.
- **Biblická hodina v Mnichovicích** v domovu seniorů se koná jednou měsíčně, první středu v 15hod.
- **Biblická hodina v Hospici Dobrého Pastýře v Čerčanech** se koná každé první úterý v měsíci od 19ti hodin.
- **Setkání rodin s dětmi se koná v Mnichovicích** nepravidelně. Vždy nejbližší termín je uveden v kalendáři na internetu sboru.
- **Mládež** - se koná cca jednou měsíčně společně s benešovským sborem. Vždy nejbližší termín je je uveden v kalendáři na internetu sboru.
- Stránky ekumenické mládeže v Čerčanech: <http://www.bkem.blogspot.com/>
- **Setkání seniorů se koná na faře** jedenkrát za měsíc od 14:00 většinou ve čtvrtek - po dohodě. Kontakt: René Hudec - 323 649 011 nebo 323 620 128.
- **Staršovstvo** se schází k pravidelným schůzím zpravidla první pátek v měsíci v 19:30 na faře.
- **Farář je vám k dispozici na faře v Soběhrdech** každou středu od 10 do 12 hodin a od 18 do 20 hodin, i kdykoli jindy po předchozí domluvě.

Benešovský víkendový pobyt dětí

od 24.10. do 26.10. 2014 v Sedleci Prčici

téma: *Jak Rut našla domov v Betlémě*

Vyplněnou přihlášku zašlete nejpozději do 15.10.2014 na adresu:

Farní sbor ČCE, Husova 656, 256 01 Benešov;

benesov@evangnet.cz. Cena pobytu je 250 Kč.

Nástup na pobyt bude v pátek 24.10. cca 17-18,00. Společná cesta z Benešova bude vlakem 16,43 do Heřmaniček a potom pěšky do Prčice. Děti můžete odvézt v neděli 26.10. od 12,30, případně přijet na bohoslužby v 8,30. Návrat vlakem do Benešova cca 15,00.

BLAHOPŘEJEME K NAROZENINÁM

Na konci září oslavila devadesátiny sestra Emilie Vošická z Městečka, blahopřejeme a vyprošujeme Boží požehnání.

Říjen: Turecký Petr, Soběhrdy – 40 let; Havránková Alena, Zvánovice – 79 let; Boháčová Dana, Vranov – 60 let; Kohoutová Alena, Poříčí – 79 let; Škvor František, Třemošnice – 68 let; Vosická Irena, Soběhrdy – 69 let;

Listopad: Boháčová Božena, Petroupec – 89 let; Kulhavý Josef, Pyšely – 86 let; Oberhelová Blanka, Senohraby – 84 let; Pivoňka Vítězslav, Mačovice – 73 let; Řeháková Božena, Soběhrdy – 82 let; Stolařová Jarmila, Vranovská Lhota – 90 let; Kovářová Věra, Ládvi – 70 let; Málková Božena, Kunice – 66 let; Vlasák Adam, Mezohoří – 20 let;

Prosinec: Hašek Karel, Poříčí – 89 let; Rambouch Karel, Mnichovice – 82 let, Šturcová Jaroslava, Petroupim – 84 let, Vachoušek Vladimír, Soběhrdy – 72 let; Velebil Jaroslav, Sázava – 70 let; Velebilová Marie, Vodslivy – 68 let

DĚTI

Listopad: Podroužková Tereza, Čerčany – 5 let, Šmejkal Albert, Mnichovice – 8 let;

Prosinec: Šmejkal Karel, Mnichovice – 6 let, Turecká Marie, Soběhrdy – 6 let;

RECEPTY

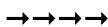
Medicína na KAŠEL k odhlenění, namísto mukosolvanů atd. Sama zaručuji, že je to opravdu zázrak!!!
Mám 3 děti a vařím při každé větší rýmě.

Ingredience:

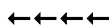
1 sáček tymiánu (8-9gramů). 200 gr cukru. 250ml vody

POSTUP PŘÍPRAVY:

vodu s cukrem vaříme na mírném ohni 20 minut, poté sundáme z ohně a necháme louhovat do vychladnutí. Scedit, a po lžičkách dávat třeba 5 krát denně. NEnamáčet do lektvaru olíznutou lžičku!!!! Dávám medicínu do skleněné lahvičky. Vydrží dlouho. Skladuji při pokojové teplotě i 2 měsíce. Vlastně nevím jak dlouho, ale nikdy se mi nezkazila, a dětem mooc chutná.

UPOZORNĚNÍ

V neděli 12. října nebudou v našich sborech bohoslužby, protože se všichni vypravíme do Prahy na celocírkevní slavnost k 600. výročí obnoveného vysluhování podobojí.

Úvodní dopolední částí oslav budou slavnostní nedělní ekumenické bohoslužby, které se uskuteční od 10:00 hodin v Betlémské kapli.

V druhé, odpolední a večerní části bude program rozšířen i na ostatní plánovaná místa, kde se paralelně uskuteční různě zaměřené programy, například koncerty (sdružený pěvecký sbor Jakoubek/Jeroným, T. Najbrt, Spirituál kvintet), představení divadla V. Marčíka, přednášky (J. Lášek, P. Hradilek a další), panelová diskuse o sociálním vyloučení a koncert romské skupiny, rukodílny pro děti i dospělé, procházky reformační Prahou s výkladem, interaktivní hra pro děti, představení nového sborníku o kostele u Martina ve Zdi.

Plakáty máte ve svých sborech a také podrobný program s časovými a místními údaji najdete na:

<http://www.e-cirkev.cz/clanek/4396-Oslavy-obnoveni-prijimani-Pod-oboji-probehnou-v-Praze-12-rijna/index.htm>

Ve spolupráci s Pražským seniorátem ČCE vydalo nakl. EMAN Benešov SBORNÍK.

**BUDE PŘEDSTAVEN
V NEDĚLI 12. ŘÍJNA** v Praze u Martina ve zdi v rámci oslav 600. výročí vysluhování podobojí.

Během této slavnosti bude v prodeji za 259 Kč.

Zásadní texty se snoubí s historkami, dokumenty evokujícími každodenní život a vzpomínkami pamětníků. Ve spojení s bohatým foto-

grafickým doprovodem vytváří sborník mozaiku, jež zve objevit mnohovrstevnatý příběh i současnost tohoto jedinečného místa.

V příloze najdou zájemci i vystřihovací model kostela.

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina, tel.: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz. Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

***FS ČCE Soběhrdy:** Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký tel.:317 795 634; e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky: sobehrdy.evangnet.cz. Číslo účtu 1190782/0300.*

Kurátor: Pavel Goby

***FS ČCE Sedlec-Prčice:** Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice.Kazatel: jáhenka Pavla Jandečková, , tel. 604185520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz Číslo účtu 191782497/0300*

Kurátor: Petr Dubský

***FS ČCE Zruč nad Sázavou:** Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou, tel: 327 531 251, mobil: 776 797 327, email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Petr Turecký Číslo účtu: 0162 121 008 / 0300*

Kurátor: Jiří Kratochvíl

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

***Adresa redakce:** FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov*

Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz

Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 1. prosince 2014

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor ČCE v Soběhrdech